

straten en veel mooie landhuizen. Al waren we niet vertrouwd met de geografische ligging van dit stadje, dat we het hoog in het noorden hebben te zoeken, zou ons reeds de lengte der dagen op afdoende wijze vertellen: een maand na den langsten dag zag ik, dat het er eerst om half elf donker is.

Op een hoogte naast de steenen brug ligt, wat genoemd wordt: het kasteel. 't Is een groot gebouw, als kasteel opgetrokken, waarin de gewestelijke administratie wordt gevoerd en de rechtspleging geschiedt, terwijl het tevens de gevangenis omvat — een parodie gelijk, om personen voor wie geen buitenwereld bestaat, te brengen op een plaats, die hun een buitengewoon schoon uitzicht op de buitenwereld zou bieden, indien ze door muren konden heenzien.

Inverness heeft een mooie kathedraal, trouwens veel te klein voor den wijschen naam, met een marmeren doopvont, waarvan de reproducties voorwaar niet zeldzaam zijn: een levensgrootte vrouwenfiguur als engel, met een schelp op haar knie door haar beide handen in evenwicht gehouden.

Wie stad en onmiddellijken omtrek heeft leeren kennen, doch nog eenige uren over heeft, begeve zich naar Beaully, een plaatsje ten westen van Inverness gelegen. De weg van het station naar het dorp doet aan de zuidkust van Engeland denken, ook aan de omstreken van Maastricht. Is dus lief, maar geeft niets, waarvan men zeggen kan: „neen, maar zoo iets zag ik nog nimmer!” Dit is wel het geval, wanneer men, bij voorkeur per rijtuig, want het is een goed eind af, naar de watervallen van Kilmorack gaat en zich dan verder in de Dreim-pas begeeft. Deze vallen, die men slechts te voet van nabij kan zien, hebben niets van de vallen van Inversnaid of Foyers: ze zijn niet bij tientallen meters te meten. Te midden eener woest wilde natuur ziet men tusschen rotsklompen en kloven door, het water zich heenwringen, dat bestemd is de rivier Beaully te worden. Van begin Juli tot half Augustus is de tijd, dat de zalmen — ge weet, Schotland is het land der zalmen — den weg naar boven zoeken om kuit te schieten. Om hun doel te bereiken moeten zij over de vallen heen, maar hoe? Geen krachtsinspanning hun daartoe te groot. Ge ziet er een of twee, soms vele van alle kanten te gelijk, pogingen aanwenden om door den val heen te springen, doch ge ziet ook, dat dit lang niet alle, grootte of kleine, zoo in eens maar gelukt. Vele worden door het donderend bruisend water naar rechts en links geworpen; enkele ziet ge dan tegen rotspunten aansmakken, zoodat ge ze verbrijzeld waant — maar, jawel op hetzelfde oogenblik springen ze lustig andermaal in den stroom om opnieuw den moeilijken sprong te wagen; aldus ook voor zalmen: slechts overwinning na strijd. Men heeft waarlijk geen ooggen genoeg om alles waar te nemen, wat ook op het verdere deel van dezen rit te aanschouwen valt; onwillekeurig lispelt men: „hoe schoon is de wereld!”

Daar de aanmerkelijk kortere lijn van Inverness naar Avimore nog niet klaar was, spoorden wij als terugweg eerst naar Forres, een plaatsje, dat nog 2 $\frac{1}{2}$ uur noord-oostelijker ligt, om dan plotseling zuidwestelijk te gaan tot voorbij Kingassie en daarna zuid-oostelijk, het Grampian-gebergte doorborend, tot Perth. De verkorte lijn doet niet onder in natuurschoon — beide veel te